

ВІТАЄМО!

Пора підсумків і нових науково-педагогічних планів (до 60-річчя професора Богдана Андрусишина)

Видатний композитор Р. Шуман зазначав, що в житті кожного творчого митця стоять два великих завдання: досягти слави і втриматися на її хиткому гребні. Щодо наукової особистості ці крилаті слова можна перефразувати таким чином: по-перше, треба досягти визнання в середовищі вчених, а потім постійно досліджувати актуальні проблеми, виховувати і гуртувати своїх послідовників і продовжувачів наукової школи. У науці, коли в ній не позначається адміністративно-номенклатурний вплив, немає верстової дороги, тут тернистий шлях, на якому успіху досягає той хто наполегливо і системно набуває ґрунтовних знань і впроваджує їх на науково-педагогічній ниві, в суспільне життя.

Доктор історичних наук, професор, дійсний член Української академії історичних наук, Академії наук вищої школи України та Української академії політичних наук, заслужений діяч науки і техніки України Богдан Іванович Андрусишин належить до такого кола ще відносно молодих, але вже відомих вчених правознавців незалежної України.

Вагомим аргументом наукового кредо Богдана Івановича є те, що в його діяльності поєдналися дві наукові дисципліни: історія і право. Наш патріарх юридичної науки академік В. М. Корецький визначив свій науковий статус, як історика права. Дійсно, стало загальноновизнаним у науковому світі, що вченим-правником з широким фаховим світоглядом можна стати, коли твої юридичні знання базуються на солідному історичному фундаменті.

Науковий діапазон історико-правових досліджень шановного ювіляра (соціально-економічна історія Української революції, історія держави і права, методика викладання правознавства, історія церкви, культурологічні проблеми етногенези українського народу тощо) від доби Центральної Ради, коли у визвольних змаганнях виборювалася незалежна Українська держава, протягується до сучасних актуальних проблем її розбудови. Для цього досить поглянути на перелік наукових праць Богдана Івановича.

Сказати, що Андрусишин плідно поєднує педагогічну і наукову діяль-

ність, є успішним організатором юридичної науки і освіти, було б надто лаконічно. На моє переконання, він належить до тих вчених, які органічно усвідомлюють, що шлях до істини пізнається, образно кажучи, з трьохгранної світоглядної обсерваторії: науки, культури і релігії. В його повсякденній діяльності простежується саме цей діалектичний метод виховання такого прагнення істини у майбутніх правознавців, викладачів права і політологів. До речі, за його ініціативою чи не вперше в українських вузах, в Інституті політології та права НПУ імені М. П. Драгоманова започатковано викладання канонічного права, написання кандидатських дисертацій і дипломних робіт з цієї тематики, зустрічі з ієрархами церкви.

За прикладом університетів Європи – поєднання педагогічного і науково-дослідного профілю навчання – між соціально-гуманітарним факультетом НПУ імені М. П. Драгоманова (нині факультет політології та права) на чолі з деканом Б. І. Андрусишином та Інститутом держави і права імені В. М. Корецького НАН України на чолі з академіком Ю. С. Шемшученком було укладено угоду про науково-педагогічне співробітництво, за якою відомі вчені виступають з лекціями перед студентами, беруть участь у наукових конференціях, симпозіумах, презентаціях тощо.

В інституті проходять заходи по вихованню національної свідомості і патріотизму у студентів; екскурсії по історичних місцях, походи в театр, музеї і виставки стали традицією.

Видатний правник А. Ф. Коні наголошував на тому, щоб майбутнім юристам ще на студентській лаві прививались високі моральні ідеали, з якими «як з надійною зброєю, як з вірним компасом, треба увійти в життя». Ці слова особливо актуальні за сучасних умов в Україні і про їх втілення в студентське середовище постійно піклується професор Б. І. Андрусишин.

Наука як і культура, успадковує традиції та живиться новими ідеями, теоріями. Її творять і розвивають особистості, які гуртують навколо себе однодумців засновують наукові школи. Вони пробуджують творчу думку, свідомо впливають на розвиток інтелекту людини, прославляють країну і малу Батьківщину. Ця вічна естафета – традиція в науковому середовищі, суспільстві тримається на плідному природженні ідей, знань, праці вчених і мислителів. Мені, як давньому колезі Богдана Івановича, віриться, що він послідовно реалізує свої науково-педагогічні потенції, як учений і організатор юридичної науки і освіти, впевнено крокує в цьому напрямі, при цьому відстоюючи високі моральні стандарти як у науковому житті, так і в людських стосунках.

*Провідний науковий співробітник
Інституту держави і права
імені В. М. Корецького НАН України,
доктор юридичних наук, професор В. І. Акуленко*